

Sverig. Jeg skal dertil sige, at medens den danske Regjering har søgt sig forpligtet — og fremdeles vil gjøre det — til at tage det nøieste Hensyn til England i Spørgsmaal, som kunne have Indflydelse paa den nu herfra bestaaende frie Indførsel til England, og ikke vil gjøre noget Skridt, som kunde compromittere den heldige Stilling, hvori vi nu staa til England, og vil lempe vor Opfattelse ganske efter England, har man derved ikke ganske frastrevet sig at have sin egen Mening om, hvilke Lande der er de smittefarlige for Danmark, og i dette Forhold kan den Opfattelse, som naas, paa ingen Maade have nogen Indflydelse paa vort Forhold til England. Naar vi have luftet op. . . . (Afbrydelse.) Et æret Medlem lader til ikke at forstaa min Mening klart, jeg vil da forsøge at gjøre den klarere, og jeg vil da sige: Den danske Regjering har taget og vil fremdeles tage det nøieste Hensyn til England i alle de Forhold, hvor der er Spørgsmaal om, at en afvigende Mening fra Englands Side kan medføre Fare for Tab af den foretrukne Stilling, hvori vi med Hensyn til Exportspørgsmaal staa til denne Stat; men hvor det ikke dreier sig derom, har Danmark endnu ikke opgivet sin Ret til at have sin egen Mening om veterinaere Spørgsmaal. For yderligere at illustrere, hvad jeg har sagt om, hvor forsigtig man var, vil jeg tilføie, at Danmark ikke retablerede det tidligere Forhold til Tydskland, som var det, at man under et bestaaende Forbud, som fremdeles bestaar, gav Dispensation fra dette Forbud, saaledes at man tillod Indførselen af tydsk Kvæg til Danmark, før man havde spurgt i England, om der fra engelsk Side var nogen Betænkelighed ved, at Forbudet modificeredes paa denne Maade. Det ærede Medlem (Holstein) medbragte nogle Breve til et Exportelskab, som gik ud paa, at man under Forbudet mod Udførsel fra Sjælland havde gennem en Konsul eller Veterinaer i Hull faaet Underretning om, at der ikke vilde blive gjort Vanskelighed ved at affende Kreaturer til England, naar de slagtedes paa Stedet, og jeg syntes endog — men derved er jeg ikke ganske overbevist — at det ærede Medlem sagde, at man kunde føre dem videre, hvis de ikke feilede noget. Det er en mærkelig Udtalelse; thi man kan jo ikke se paa Kreaturerne, om de feile noget eller ikke, eller i hvert Fald ikke, om de ere smittefarlige. Denne ikke-officielle Meddelelse blev meddelt Indenrigsministeriet; men vi turde ikke stole paa, at det gik an paa denne Tilfjendegivelse at lade Kreaturer udføre til England, og vi henvendte os derfor til ved-

kommande Regjering med Spørgsmaal, om det kunde lade sig gjøre. Vi fik det Svar, som vi maatte vente, at det maatte fravaades, fordi den engelske Regjering, hvis vi gjorde det, vilde se sig nødsaget til at paahbyde, at alle Kreaturer, som førtes fra Danmark til England, skulde nedslages ved Landsætningen. Den engelske Lovgivning tillader nemlig ikke, at man overfor samme Land har forskellige Regler angaaende Forsendelse af Kreaturer til England fra et Lands forskellige Provindsjer. Dens Lovgivning tillader kun at have ensartede Regler for et helt Land. Naar man derfor maatte forbyde Indførselen af Kvæg fra et enkelt Provinds, maatte man forbyde Indførselen fra hele Landet. Da vi derfor fik Udbrud af Lungesygen paa Sjælland, vilde Følgen deraf upaatvivlelig have været, som det ogsaa blev os tilkjendegivet, at den engelske Regjering vilde have set sig nødsaget til at udsæde Forbud mod Indførsel fra hele Danmark, dersom vi ikke fra vor Side havde udstedt Forbud mod Udførsel fra Sjælland. Og da den engelske Regjering stode paa, at dette Udførselsforbud strengt blev overholdt, gjorde den ingen Ting, saa nedlagde den ikke noget Forbud, saa lod den det bestaaende Forhold eksistere. Jeg anfører dette som et Exempel paa, hvorledes det var umuligt for den engelske Regjering at tillade at oversføre Kreaturer fra Sjælland til Nedslagning ved Ankomsten, uden at man ogsaa maatte træffe den samme Foranstaltning overfor hele Landet. Det vil derefter ses, at det var umuligt for den danske Regjering at imødekomme den Begjæring, som dengang fremkom fra et Exportelskab. Efterat have gjort nogle Bemærkninger om, at Tydskland havde nedlagt et Forbud mod Indførsel fra Danmark, Noget, som tildels var bekjendt i forveien, saa fremskillede han Spørgsmaalet: Hvad maatte den danske Regjering gjøre for Indrømmelser for at faae Tydskland til at ophæve dette Forbud? Jeg kan dertil svare: Danmark har ingen Indrømmelser gjort. Forholdets Natur førte det med sig, at Tydskland var glad ved i sin egen Interesse at hæve dette Forbud. Naturligvis ønskede vi gjerne, at det skulde hæves (Holstein: Ja, det troer jeg nok!). Ja, det havde dog ikke stor Interesse dengang, kan jeg forsikre det ærede Medlem, thi der blev ikke dengang udført Kreaturer; det var nemlig paa et Tidspunkt, da Udførselen var standset, og det laa deri, at Høsten i Slesvig og Holsten havde været saa slet, at de havde Møje nok med at fodre deres egne Kreaturer og behøvede ikke at søge dansk Kvæg for at faae deres Besætninger kompletterede. Men